SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXVIII. évfolyam/3. szám

Csúcsok és csúcsélmények

Szeretek kirándulni, különösen hegyet mászni. Fantasztikus újra és újra átélni, ahogy emelkedsz a hegyoldalon egyre följebb és följebb, s egyre nagyobb látkép tárul a szemed elé, majd egyszer csak megpillantod a célt, melyből erőt gyűjtve tovább hajtod magad, míg végül izzadva, kimerülten fölérsz a csúcsra. Ott minden kárpótol. A szél, mely enyhíti az érzést, hogy meleged van, a táj, hogy megérte megfeszíteni izmaidat, a távolság, hogy már nem is látod a kiindulópontot, s a hála, hogy mindez sikerült. De persze ne feledkezzünk meg a jól megérdemelt csúcs-csokiról sem, ami nem csupán az energiaveszteség pótlására, de a pillanatnyi örömszerzésre is kiváló odafent.

Csúcsok és csúcsélmények. Az én nyaramnak is voltak olyan pontjai, amelyek csúcsként emelkednek a magasba. Ilyen volt néhány reggeli szentségimádás az ország különböző pontján, vízparton vagy erdőben; de ilyen volt az a pillanat is, amikor egy sziklán – Anglia partjain – paptestvérekkel szentmisét ünnepelhettem azon a helyen, ahol nyolc évvel ezelőtt kimondtam az Úr hívására

az igent; vagy amikor a medugorjei Mladifest (ifjúsági fesztivál) keretében a Križevacon keresztutat imádkozhattam egy csapat rám bízott fiatallal együtt, akikben Isten erejét, örömét és szabadságát véltem felfedezni; és ilyen csúcspont volt a plébániai nagytábor is, mely a találkozásokról, megnyílásról, együtt ünneplésről szólt.

Ez az én nyaram rövid keresztmetszete. Csúcsok, melyekben közös az erőfeszítés, az öröm, a hála, de különösképpen az Úrral való találkozás. Biztatlak Téged is, Kedves Olvasó, hogy egy imában gondold végig az elmúlt hónapok csúcsélményeit (ha teheted, írd is össze őket), s kicsit visszatérve hozzájuk adj hálát értük, hogy így indulhasson a következő tanév, amely újabb csúcsokat tartogat számodra.

Andris atya

MEGTÉRÉS

Verembe fénysugár!
Merev szívem dobban a csendbe.
Meleg kezed nyújtod elém,
s odahúzol szívhegyedre.

Lukács Erzsébet

Tartalom

Csúcsok és csúcsélmények 1

Főplébániai Bakancskoptató Hétvége, 2024 05.10-12. Mátra, Sástó 3

Első nemzetközi Főzőfesztivál: Kulináris zarándoklat Pünkösd Hétfőn 5

Ahol az Ég és a Föld összeér – plébániai Nagytáboron voltunk 7

Plébániai nagytábor családi szemmel 8

Brennbergbányától Brennbergbányáig – Velemen keresztül 9

Az Első Plébániai Sporttábor 10

Minsitráns bicikli túra 2024 12

Bölcsőtől a Primiciáig – 6. rész 13

Plébániánk hírei, információ 16

Főplébániai Bakancskoptató Hétvége

2024 05.10-12. Mátra, Sástó

Néhány résztvevőt kértünk meg, hogy osszák meg élményeiket a már hagyományosnak mondható májusi Főplébániai Bakancskoptatóról. Fogadjátok szeretettel e sorokat!

„Idén már harmadszor vettünk részt a Bakancskoptatón, s most is hatalmas élmény volt. Három különböző szintű túra közül lehet választani, így mindenki megtalálja a neki megfelelőt. A legkisebb gyermekünk idénre lett akkora, hogy már nem szívesen cipeljük hordozóban, így most először vált ketté családunk: a nagyok mentek apával egy közepes túrára, a legkisebbel meg anya ment a legrövidebb távra, amit a többi aprótalpúval hősiesen végiggyalogolt.

A túra alatti s az esti felnőtt beszélgetések pedig mind az egyéni, mind a közösségi kapcsolatokat erősítették. Jó dolog jobban megismerni egymást, közösségünk tagjait. A gyerekek nagy kedvence még a vasárnapi akadályverseny, ahol izgalmasnál izgalmasabb feladatokat kell megoldanunk.”

Fábri család

* * *

„Bár mi már nem tartozunk a kisgyerekes családok közé, hiszen felnőttek a gyerekeink, mégis mindig nagy örömmel veszünk részt a bakancskoptató hétvégén. Áldott az, amikor a sok család együtt van, a gyerekek bandázhatnak, barátkozhatnak egymással. Jó volt a különböző korosztályokkal együtt megmászni a Kékestetőt. Az esti tábortűz különösen

kedves volt számunkra, ahol a közös imádság mellett sor került beszélgetésre és éneklésre is. Az együttlét során erősödött a közösségünk, és a magyarságunk is a népdalok éneklése révén.”

Schubert Feri és Andi

* * *

„A Bakancskoptató Hétvége nagyon jól sikerült. A programok gondosan, jól voltak összeállítva. Nem kellett kapkodni, jutott idő, pihenésre, beszélgetésre is. Nagyon jó közösségbe kerültem. Szinte csodának tartom a három generációs korosztályok súrlódásmentes, együtt töltött programjait. Köszönöm András atyának a tábori mise bemutatását.

A családok a napi problémáik helyett a közösséget helyezték előtérbe. Nagy élmény volt a gyermekek zenés ébresztője, és Szabó Bandi gyermekeknek szóló természetrajzi ismertetése is. Vidám élettel töltöttük meg a tábort és a Mátrát. Örömmel tapasztaltam, hogy a szülők milyen gondoskodó szeretettel nevelik gyermekeiket."

Juhász Norbert

* * *

„A plébániai közösségnek az újabb tagjai közé tartozunk, és mi nem voltunk végig jelen a hétvégi eseményeken, csak a napközbeni részeken. A szombati kirándulás nagyon jó volt, a gyerekek külön élvezték az "extrém" terepet a közepes túrán, és utána már igazi kis- és nagy barátokkal mentek játszani a nap további részében. Vasárnap már a kialakult baráti körökkel voltak a gyerekek a sorverseny alatt és után, és mi felnőttek is éreztük a befogadást, sikerült jókat beszélgetni a jelenlévőkkel. Az András atya által tartott szabadtéri záró misén különösen érzékelhető volt az összetartozás.

Szóval ne féljen senki, aki új a plébánia közösségében, ezek azok az alkalmak, amikor lehet kapcsolatot építeni a plébánia tagjaival és megérezni a közösséghez tartozást."

Adamik család

* * *

„A mi családunk másodszorra vett részt a főplébániai Bakancskoptató hétvégén. Nagyon szeretünk túrázni, és még jobb, ha ezt közösségben tehetjük. A közös imák, a vasárnapi szentmise, és az esti beszélgetések pedig egyaránt feltöltik a gyerekeket és a felnőtteket is, testileg-lelkileg. Csak buzdítani tudunk a részvételre másokat is, jövőre ott találkozunk!"

Zilizi család

Első nemzetközi Főzőfesztivál: Kuliináris zarándoklat Pünkösd Hétfőn

„Ezt a napot az Úristen adta, örvendjünk és vigadjunk rajta!"

Pünkösd hétfőjén, Mahi atya ösztönzésére a Főplébánia kertjében került megrendezésre az Első Nemzetközi Főzőfesztivál, amelynek egyik fénypontját a két plébánia közös részvétele jelentette. Az esemény nem csupán kuliináris élvezeteket kínált, hanem kulturális élményeket is, hiszen a 16 különböző ország specialitásait felsorakoztató fesztiválon 16 nyelven lettek felolvasva az evangéliumok. Így minden látogató nyelvi és gasztronómiai utazást tehetett egyszerre. A teljesség igényével a következő nemzetek ételei jelentek meg: indiai, kanadai, finn, román, ír, amerikai, magyar, mexikói, ecuadori, svájci, török, szlovák, német, albán, francia, spanyol.

Levesek gőzölögtek, főételek pompáztak, desszertek csábítottak és kávék illatoztak mindenfelé és ebben a kavalkádban csodálhattuk a „mester"szakácsok munkáját, akik bravúros technikával és páratlan kreativitással varázsolták hozott kis ibrikeinkbe a hasba valót.

Bár az időjárás-előrejelzés kezdetben nem bátorított a részvételre, a nap mégis előbújt és meleg sugarakkal köszöntötte a fesztiválozókat. A templomkert megtelt jókedvvel, derűvel, tánccal, muzsikaszóval. Az atyák és a nővérek aktív részvétele is hozzájárult az esemény bensőséges, családias hangulatához.

A sokszínűség, a kitűnő szervezés, a jó hangulat jellemezte ezt a napot, amely minden tekintetben emlékezetes marad.

Az Első Nemzetközi Főzőfesztivál bebizonyította, hogy a hit és a gasztronómia kéz a kézben járhat, és hogy a közös főzés, evés és ünneplés nem csupán a testet, de a lelket is táplálni tudja. A lakoma után szinte mindenki számára egyértelművé vált: jöhet a második felvonás! Olyan olajozottan működött már az első is, hogy biztosak lehetünk abban, hogy jövőre még ezt is felülmúlhatjuk. Mert recept az van bőven… és éhes szájban sincs hiány.

És ha már a recepteknél tartunk, íme egy a sok közül:

Az öhöm

A betyárok a pusztában gyakran főztek maguknak bográcsban. Amikor egy ifjoncot megkínáltak az egytál étellel, és megkérdezték tőle, hogy ízlik-e neki, teli szájjal csak annyit tudott mondani: „Öhöm!". Innen az elnevezés.

És az Öhöm valóban nagyon finom, laktató étel, ami nem igényel különösebb fűszerezést, mert a szabadban elkészült ételek füstös íze pótolja az ételízesítőket.

A szalonnát sárgára pirítjuk, rá a lebbencstészát és a hagymát. Meghintjük a paprikával, majd beledobjuk a felkockázott krumplit. Felöntjük vízzel és kis lángon addig főzzük, amíg össze nem áll.

(Forrás: https://www.mindmegette.hu/ohom.recept/)

Jó étvágyat!

Virág Nikoletta

Ahol az Ég és a Föld összeér

– plébániai Nagytáborban voltunk

Az a különleges egy Nagytáborban, hogy MINDENKI-nek szól. Az a csodálatos, hogy a mi plébániánkon sokszor és sokféle tábor volt már, tudtunk miből meríteni. Az az igazán nagy csoda, hogy ezt a hívó szót olyan sokan meg is hallották! A Nagytáborral egy olyan álom valósult meg, ahol kicsik és nagyok, régebb óta fiatalok, kis gyerekes családok, egyedül állók, elváltak és özvegyek, egy közösségként tudtunk Jézus felé fordulni, Ő rá figyelni, mindenhol Őt keresni, és reményeink szerint megtalálni. Hiszen a tábor mottója is erre buzdított minket: Veletek vagyok! Óriási ajándékként élhettük, meg, hogy Gábor atya a közösség pásztora és Andris atya, a tábor fő szervezője kezdetektől a zárásig velünk voltak.

A tábor alapvetően felnőttek és a gyerekek korcsoportonkénti altáboraira lett felosztva. A napok folyamán ezért lehetőség volt a felnőtteknek kiscsoportos beszélgetésre, megosztásra, két vendég előadó, Török Csaba és Székely János püspök atya igen mély, tartalmas előadásának tovább gondolására. Az egész tábornak szóló délutáni csapatverseny és kirándulás további lehetőséget adott az ismerkedésre, hozzájárult a tábor kötetlen, jó hangulatához, sok nevetéshez, egymás felé nyújtott szerető segítséghez és mosolyokhoz. A jó hangulathoz hozzásegítette a felnőtteket egy fergeteges borkóstoló Nemes Csaba prezentálásában. Visszatérve a tábor mottójához, nagyon szép estét tölthettünk az Oltáriszentség előtt. A dicsőítést és igazán Istenhez emelő szolgálatot Sillye Gábor és dicsőítő zenekara adta. Méltó ünneplés volt a közös néptánc Turi Andrisék zenekarával, majd a felnőttek és fiatalok közös bulijával.

A tábor célja az volt, hogy plébánia közösségünk számára egy olyan lehetőséget szervezzünk, amikor MINDENKI egy irányba figyel, megérzi, megtapasztalja, hogy az Úr tényleg velünk van, miközben lehetőség van minél jobban odafordulni egymáshoz és megismerni egymást. Szinte lehetetlen is mindent felsorolni, ami ehhez segített bennünket. Fontos, hogy a felnőttek minden nap találkozhattak az Úrral a szentmisében. De volt zsolozsma, reggeli és esti ima, reggeli torna és esti mese, miközben állandó szolgálatukkal a kantinban serénykedők (Mackó Mama, Rozi és Szimonetta) minden csoport minden kívánságát mosolyogva teljesítették. Aki pedig csak úgy járt-kelt a táborban, vidám kézműves csoportokat láthatott minden korosztályból. Köszönjük, hogy Andris atya és Nagyné Fazekas Borbála szívében egyszerre szólalt meg az Úr, és ennek a Nagytábornak a megszervezésében és vezetésében rengeteg lehetőséget adtak plébániai közösségünk fejlődéséhez. Hiszen a Jézusra találás után folytatódik a program: ”***Menjetek*** tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Keresztelj étek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. ***S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.*** (Mt 28, 19-20)”

Nagyné Ficza Mariann

Plébániai nagytábor családi szemmel

Mi különösen is izgatottan vártuk a nagytábort, mert az elmúlt két évben családi okok miatt nem jutottunk el a Nővérek táborába. Bíztunk benne, hogy lelkiekben feltöltődünk, jók lesznek a programok, emellett vártuk a találkozást a sok ismerőssel, illetve reméltük, hogy sok új arcot is megismerünk.

Nem is kellett csalatkoznunk! Nagyon jó volt tapasztalni, hogy milyen gazdag a plébániai közösség emberekben, segítőkészségben, összetartásban. Nagyon jó ötlet volt, hogy a szervezők figyeltek arra, hogy olyan emberekkel kerüljünk egy kiscsoportba, akikkel nem szoktunk rendszeresen találkozni, hogy új ismerősöket szerezzünk (vagy éppen jobban megismerjünk olyanokat, akikkel nap, mint nap találkozunk a templomban, de eddig nem beszélgettünk).

Felnőtt részről nagyon színvonalas és sok gondolatot ébresztők voltak az előadások Török Csaba atyától és Székely János püspök úrtól, nagyon jó volt megerősítést kapni hitünkben, új szempontból megtapasztalni kereszténységünk tanait. Erre erősített rá a zenés dicsőítés a második este. Elsőre azt hittük, túl hosszú lesz a két óra, de megértük a csodát: senki sem akart elmenni, sőt a fiatalok és a gyerekek is végigülték, végig-imádkozták az egész eseményt. Szabó Bandi és Taigiszer Judit a tőlük megszokott színvonalon szerveztek soproni városnézést és kirándulást a(z ideiglenes) határra – nagyon ügyesen megoldották, hogy a legkisebbek és a legrégebb óta fiatalok is kényelmesen, a saját tempójukban részt vehessenek.

Jó volt, és persze vártuk is, hogy a gyerekek korosztályonként külön korcsoportba kerültek. Nagyon aranyosak voltak, ahogy együtt mozogtak, „bandáztak". Mindannyian állították, hogy az éjszakai bátorságpróbán nagyon halkan közlekedtek, csak mi a táborban nem tudtuk, mitől zeng az erdő. És a slusszpoén: a legnagyobbak vicces kis előadása az utolsó estén, illetve a második napon egy nagyon izgalmas, jól szervezett, bibliai kerettörténetbe foglalt akadályverseny. Nagy köszönet érte, nagyon jól szórakoztunk!

Nagy köszönet Andris atyának, Gábor atyának és a teljes szervezőbizottságnak a tábor megszervezéséért, színvonalas lebonyolításáért! Csak így tovább, ha rajtunk múlik, a következőben is ott leszünk! Hónapokra elegendő lelki muníciót kapott a családból minden résztvevő!

Náfrádi család

Brennbergbányától Brennbergbányáig

– Velemen keresztül

2000. augusztus 20-a hétvégéjét fiatal nagycsaládosként egyházmegyei családreferens képző táborban töltöttük Brennbergbányán Bíró László püspök atya szervezésében.

Fiatal nagycsaládosok voltunk négy kicsi gyerekkel fáradtan, de boldogan. Jól éreztük magunkat a bőrünkben, és fontosnak tartottuk, hogy ennek az életformának a szépségeit megmutassuk, továbbadjuk, közösségeket építsünk. Imre atya látta az igyekezetet, a lelkesedést, ezért plébániai családreferensnek nevezett ki, és elküldte családunkat az Egyházmegyei családtáborba. Már akkor is nagyon sok fiatal család volt a főplébánián, akiket Judit nővér fogott össze. Egy idő után olyan sokan lettünk, hogy már kezdtek a találkozók elszemélytelenedni. A brennbergbányai tábor hatására jutottunk Judit nővérrel arra gondolatra, hogy ha a közösségeket fenn akarjuk tartani, kisebb csoportokat kell létrehozni. Ekkor több imacsoport jött létre az akkori családokból, sok új család bevonásával. Az akkor létrejött csoportokból még ma is vannak működőek, de a tagok közül sokan már más plébániákon szolgálnak.

De nem csak a plébánián próbáltuk építeni a családos közösségeket. Kiss Mártival nagy lelkesen létrehoztuk a helyi nagycsaládos egyesületet, amelynek többségét és magját természetesen a főplébániai családok alkották. Nagycsaládos egyesületként könnyebb volt pályázni, így pályázatok segítségével sikerült 2000 májusában egy többnapos, 180 fős tábort szervezni a Kőszegi-hegységben található Velemben. Elmondható, hogy ez gyakorlatilag akkor plébániai nagycsaládos nagytábor volt. Gável Henrik atya és Czap Zsolt atya vezetésével olyan lelki élményeket kaptunk, amelyekre máig is sokan emlékezünk. A tábor után teljesen feltöltődve, kapcsolatainkban megerősödve tértünk haza. Amíg mi felnőttek hallgattuk az előadásokat, gyerekeinkre a családok idősebb gyerekei vigyáztak.

Eltelt egy negyedszázad, felnőtt egy generáció. Az akkori gyerekvigyázók, sőt már a gyerekeink is fiatal családosként küzdenek a mindennapokkal, vagy készülnek a családi életre. Nagyon örültünk, mikor decemberben meghallottuk a nagytábor tervét, és rögtön megszálltak az emlékek. 24 év után, most is éppen augusztus 20-a hétvégéjén!

Kifejezetten öröm volt, hogy nemcsak családosok, de mindenféle élethelyzetben élő testvéreink is meghívást kaptak idősektől a csecsemőkig.

Ez a tábor is nagyon sokat adott. Nagyon jók és gazdagok voltak a programok, de a legnagyobb élmény az volt, hogy láttuk a sok új kisgyerekes családot, akik ugyanúgy küzdenek a „túlélésért", mint egykor mi: hullafáradtak, de látszik szemükben az öröm, hogy a családi élet nagy ajándékát megkapták a Jóistentől. Jó volt látni az idősebbeket, akiknek néha magányos, szürke, betegségekkel terhelt hétköznapjai után egy kis felfrissülést, megfiatalodást jelentett a tábori kavalkád, talán erőt adva a folytatásra. S legjobb volt látni a fiatalokat, akik áldozatosan, önzetlenül, türelmesen vigyáztak a gyerekekre úgy, mint egykor a mai fiatal szülők a mieinkre. Köszönjük nekik! Nagyszerű volt együtt látni az idei táborban a főplébánia bemutatkozó imacsoportjait, akik nagyon sokan vannak.

Kiváló előadások, mély beszélgetések voltak, amelyek által jobban megismertük egymást. Jól sikerült a városnézés, a kirándulások, az akadályverseny, a borkóstoló, a kézműveskedés, az esti mulatozás, a néptánc, amit külön köszönünk Túri Andráséknak.

Természetesen a napi Szentmise és a Dicsőítő Szentségimádás volt a tábor megkoronázása.

Köszönjük Istenünknek, hogy lehetőségeket adott nekünk, András atyának és a szervezőknek ezt az óriási munkát, Gábor atyának a támogatást, és a fiataloknak a segítséget. Természetesen nem feledkezünk el a kantint működtető testvérekről, akikhez bármikor be lehetett ugrani egy kis frissítőért.

A folyamatosság biztosított; 24 éve, fiatalon, nem gondoltuk, hogy egyszer majd az akkor minket küldő plébániával térünk vissza Brennbergbányára. De akkor láttuk és Brennbergbányán megtanultuk, hogy közösségeinkben él az egyház.

A mostani nagytábor is megerősített abban, hogy egyházunk élő közösség. Vigyáznunk kell rá!

Szabó Kriszti és Endre

Az Első Plébániai Sporttábor

… Amelyet, a kezdeti sikereket nézve reményeink szerint több is követ majd.

A nyáron megtartott tábor Fábry Kornél püspök atya gondolatai és kifejezett kérése nyomán öltött testet. Fábry Kornél püspök atya, amikor plébániánkon járt és látta, hogy milyen nagy létszámú, élő a plébánia közössége, plébánosunkhoz, Gábor atyához fordulva tett egy váratlan kérést: Mire legközelebb jövök, próbáljátok megduplázni a plébánia közösségének létszámát úgy, hogy nyitottabbak lesztek a nem hívők felé is.

A gondolatot tett követte és június 24-28-ig megtartottuk az Első Plébániai Sporttábort.

Mindenki előtt nyitva állt a lehetőség a beiratkozásra. Jöhettek hittanosok és nem hittanosok, mindenki elhozhatta hívő és nem hívő barátját. Kezdetben 20 fővel számoltunk, de végül 40 fővel nyitottuk meg a tábort. Gábor atya és András atya segítségével minden nap ismerkedhettünk templomunk történetével, felfedezhettük a magasban szóló harangot és az orgonával, mint liturgikus hangszerrel is megismerkedhettünk. A héten két alkalommal szentmisén is részt vehettünk. A program fakultatív volt, de ennek ellenére mindenki részt vett rajta. Volt olyan szülő, aki kifejezetten kérte, hogy gyermeke részt vehessen a Szentmisén.

Táborunkban mindenféle sportolási lehetőséget ki lehetett próbálni. Rendszeresen fociztak, tollasoztak, ping-pongoztak, számháborúztak a gyerekek. Aki pedig kimelegedett a szabadtéri játékok során, az a légkondicionált közösségi termekben csocsózhatott, kézműveskedhetett vagy filmet nézhetett.

Éttermekből rendeltünk ebédet, amelyet terített asztal mellett fogyaszthattunk el.

Egy alkalommal ellátogattunk a Sárkány Center Kölyökparkba is, ahol fergeteges labdacsatában vehettünk részt.

Rengeteg segítséget kaptunk a plébániától és a Jézus Szíve Nővérektől is. Valamint a tábor nem jöhetett volna létre, ha nincs a háttérben az a rengeteg önkéntes segítő, akik kedves, türelmes jelenlétükkel segítették a tábori programok megvalósulását.

A gyerekek nevében is szeretném kifejezni hálás köszönetünket: Dr. Harmai Gábor plébános atyának és káplánjának, Faragó András atyának. Valamint Juhász Katicának, Ruzsáné Márton Barbarának, a rengeteg fiatal segítőnek: Dénes Ádámnak, Magyar Dániel Kristófnak, Magyar Dóra Brigittának, Fehér Helkának, Kolozsi Hortenziának, Erdélyi Johannának és Sélley Vilmosnak, akik a nyarukból ránk áldoztak egy hetet.

Zárásként egy lelkes táborozó véleményét idézném:

„Jó volt, hogy a vezetők sokat foglalkoztak velünk, csak azt szeretném, hogy jövőre a szörp édesebb legyen.”

Magyar Róbert táborvezető

Ministráns bicikli túra 2024

A tavalyi tábor sikerén felbuzdulva, idén is megszerveződött a ministráns biciklitúra. Július 8-án, hétfőn indultunk 13 állandó ministráns társunkkal. Idén a balatonfenyvesi Árpád-házi Szent Erzsébet-templom plébániáján szálltunk meg.

Minden nap volt szentmise vagy zsolozsma, bár néha nem úgy sikerült, mint ahogy terveztük. Egyik este is a templomban akartuk megtartani a misét, ám a templom be lett riasztva, ezért kijött a járőr. Így utólag visszatekintve, mindenkiben vicces emlékként maradt meg ez az eset.

Kedden Keszthelyre tekertünk el, ami nem kevesebb, mint 64 kilométernyi út volt. Néhány társunk az izgalomtól kialvatlanul kelt fel, így volt néhány apróbb esés, de szerencsére senki sem sérült meg. Mikor odaértünk, megcsodáltuk a kertet, és Gábor atya mesélt nekünk a Festetics családról. Este megnéztük a spanyol-angol meccset, ami után a spanyol drukkerek örülhettek.

Szerdán strandolós napot tartottunk, és aznap este is együtt izgultuk végig az Európa bajnokság következő meccsét.

Csütörtökön elbicikliztünk a Kis-Balaton Látogatóközponthoz. Bent kipróbáltuk az interaktív kiállítást, és megnéztünk egy szép filmet a Kis-Balatonról.

Pénteken egy Kis-Balaton melletti töltést látogattunk meg. Útközben megálltunk egy nagy mérlegnél, amire mindenki bringástul ráfért. 1080 kilót nyomtunk. Hazafelé betértünk egy vendéglőbe, ahol miközben az üdítőnket iszogattuk, megcsodálhattunk nagyon sok sporteréklyét.

A hazafelé út sem úgy sikerült, ahogy terveztük, technikai okokból, de hála' Istennek, végül mindenki időben hazaért.

Bár a tavalyihoz képest negyven kilométerrel kevesebbet tettünk meg, mégis ebben a nagy kánikulában mi a 140 kilométert sokkal többnek éreztük. Szerencsére a sok strandolás mindig visszaadta az életkedvünket.

Reméljük, jövőre is lesz tábor és köszönjük Gábor Atyának és Balázsnak a szervezést!

Cseh Áron és Botond

Szeretettel hirdetjük a kedves Testvéreknek, hogy plébániai építési alapot különítettünk el olyan építkezések önerős finanszírozására, amelyekre több év alatt lehet összegyűjteni a szükséges pénzt.

Hosszútávú céljaink elsődlegesen: árnyékoló építése a közösségi ház terasza fölé, orgonánk felújítása, a Szent Antal szobor templomon belüli áthelyezése és a templom világháborúban elpusztított nagyharangjának helyreállítása (utóbbi kettő közösségi megvitatás alatt).

Mindezekben a Testvérek esetleges nagyobb összegű adományaira is számítunk a plébániai építési alapban.

Bölcsőtől a primiciáig – 6. rész

Wimmerth Béla tehát beiratkozott a besztercebányai Királyi Katolikus Főgimnáziumba. Ha még emlékeznek az olvasók a korábbi számban leírt, tanulási lázban égő, buzgó, semmitől sem visszariadó diák cseppet sem irigylésre méltó elhelyezkedésére a városban, akkor most folytatjuk, milyen élete volt a főgimnáziumban.

Egyik hasonló sorsú társa segítette kezdeti nehézségeiben – Csizsinszky nevezetű. Mivel korábbi tanára támogatásával jutott a városba, ő adott kezdetben szállást is neki, amit aztán felmondott három nap után azzal az indokkal, hogy a diák erősen horkol. Idegen város, kapcsolatok nélkül, kisdiák…

„Harmadnapja vagyok Besztercebányán – senkit nem ismerek, a várost még kevésbé – és keressek szállást. Mintha minden ház kapuján ott lógna a hirdetés: diáknak szoba kiadó. És ha véletlenül mégis találnék, ki fogja fizetni? Én nem tudom. Majd szerzek tanítványt és abból fizethetek. Hol találok én most lakást, melyet fizetni is tudok? Felkerestem Csizsinszkyt. Elpanaszoltam neki, mi történt velem. Megállj csak, talán tudok rajtad segíteni! Beszélek én a háziasszonyommal – mondta. Kis idő múlva megjelentek. Egy pár szó, és máris megegyeztünk. Egy ágyat állítunk a Csizsinszky ágya mellé és kész a kvártély. A szállás tehát már megvolt, de a többi! A háziasszony nagyon barátságos volt, és ez felbátorított. Megkérdeztem, kaphatok-e ebédet és mosást. Reggeliről, vacsoráról magam gondoskodom. Csizsinszky, ki már 4 éve volt lakója, nagyon pártolta kérésemet. Ebben is megegyeztünk. Mind ezért pedig fizetek havi 9 forintot. Rögtönk hurcolkodtam. Siettem elfoglalni helyemet, hogy esetleg meg ne gondolja az alkut és az utcán maradjak. Az is előnyömre szolgált, hogy fizetni utólag kellett. Ezt nem is kértem, de hiába is kértem volna, úgysem tudtam volna még előleget sem adni. Csizsinszky jótállt értem. No de most, hogy fizetek utólag is? Tanítványom még nem volt – és kapok-e a tanításért 9 forintot? Mikor elhelyezkedésemet tudattam tanár úrral, észrevétel nélkül tudomásul vette. Egy hét múlva már tanítványom is volt, egy előkelő, gazdag család fia. A negyedik osztályba járt az ág.ev. gimnáziumba. Nagyon jó fiú volt, engedelmes, de nehéz felfogású. Sokat kellett vele vesződnöm, míg egy kis eredményt is tudtam elérni. A tanításért kaptam 10 forintot. Azaz csak kaptam volna, de nem kaptam. A tanár úr kijelentette, hogy ő fedezi a szállást és ebédet. Fizette is rendesen, de arról megfeledkezett, hogy az 1 forint felesleget nekem átadja. Ezt megtartotta magának. Hogy szokták mondani? Kint voltam a vízből? A reggeli és vacsora a levegőben lógott. Ezen is Csizsinszky barátom segített. A "Vörös Rák" kávéház tulajdonosának fiát szerezte meg másik tanítványomnak. Ez volt aztán csak kemény dió! Rendetlen, akaratos – tanulni meg éppen nem akart. Változtak is a tanítói majd minden hónapban. Én kitartottam. Tűrtem minden bolondságát, ez pedig volt bőven. Egy volt ezek közül, hogy folyton csavargott, és az utcán mindent felszedett és hozta haza. A szobája tele volt mindenféle "vacakkal". És milyen féltékenyen őrizte! Néha az apja is bejött hozzánk és mikor látta, hogy minden "rendben" van, jóindulattal megveregette a vállamat. Csodálkozott, hogy kibírom a fia természetét. Elismerését azzal fejezte ki, hogy az eddig fizetett három forint helyett nekem öt forintot fizetett a tanításért. Most már volt fedezet reggelire és vacsorára is. Roppant pénz volt ez akkoriban. A tanár úrnak persze legkisebb gondja volt, hogy miként is élek én egészen magamra hagyatva. Új szállásom nagyon közel volt – három percnyire – a gimnáziumtól. Ez pedig nagy előny volt számomra. Meleg ruhám egyáltalán nem volt. A "nagy" kabátom is vékony, szellős volt. Besztercebányán pedig télen majdnem állandó volt a 20 fokos hideg. De jó is volt, három perc után meleg tanteremben elhelyezkednem!

Első tanítványom, Bárczy – keresztnevére már nem emlékszem – elég messze lakott, a Garamon túl volt a házuk, és bizony majd mindig félig megfagyva kerültem hozzájuk. De mindig lobogott a láng a tágas kandallóban és hamar átmelegedtem. A "Vörös Rák" a Fő utca közepén – a püspöki palota mellett elég közel volt. Ide szinte csak átugrottam. Lakásom, ebédem tehát biztosítva. Reggelire, vacsorára valót a piacon

szereztem be. Gyümölcsöt szüretkor magvaváló besztercei szilvát vásároltam. Pár fillérért annyit adtak, hogy elég volt reggelire, vacsorára. Dehát mindig nem ehettem szilvát! Ilyenkor füstölt ostyát vettem. Ezt a juhsajtból készült sajtot sok féle alakban árulták. Kitűnő ízű, és ami az én szempontomból igen fontos szerepet játszott – szintén potom áron szerezhettem meg. Nem egyszer előfordult az is, hogy a kassza kiürült. Iskolai szereket kellett beszereznem. Könyveket kaptam a gimnáziumból. Ilyenkor szilvára sem telt, bár – mint már említettem –, nagyon olcsó volt. Azért nem estünk kétségbe. Mindenre vállalkozó fiúk voltunk. Összeálltunk egy páran, és elmentünk a zsidó temetőbe. Ezt talán sokan el sem hiszik, pedig olyan igaz, mint ahogy a nap ragyog felettünk (igaz, hogy az sem mindig, de a mi esetünkben folyton-folyvást). Mit csináltunk ott? Mindjárt elárulom. A temetőben sok besztercei szilvafa volt. Nem különös? Mi is találgattuk, hogy a csodába kerülhettek ezek ide, mert azt feltételezni sem mertük, hogy izraelita hitsorstársaink díszfának ültették volna. Most talán már sejdíteni kezdik, miért is mentünk mi ki a temetőbe? Hát egyszerűen – szilváért. Itt ebből – távol minden veszedelemtől –, alaposan megrakodtunk. Pár napra biztosítva volt a reggeli, vacsora is. Az sohasem jutott eszünkbe, hogy ezek az áldott fák a sírokból is szívtak fel éltető nedvet, s így esetleg kis izraelita vér is keringhet ereinkben. Néha napján ünnepi lakomát csaptunk egyhangú életünkben. Kirándultunk a "Vartókára", ami egy jó magas hegy a Garam jobb oldalán. Mindegyikünk kezében egy pakli dohány és egy fehér cipó. A kis pulikutya már messziről észrevett bennünket, és jelezte gazdájának, a juh pásztornak, hogy idegenek érkeztek. Elibénk jött. Adjon Isten! – köszöntöttük barátságosan. Mi járatban vannak? Egy kis dohányt hoztunk, ha elfogadja. Persze, hogy elfogadta. Úgy is sejtette, hogy mi nem ezért látogattuk meg. Köszönöm a dohányt – de hogy ne legyek adósuk, én is megajándékozom magukat, és mindegyikünknek egy jókora köcsög zsendicét adott viszonzásul. Milyen ünnepi lakoma volt ez számunkra! Közben kedélyesen elbeszélgettünk. Mikor láttuk, hogy a pásztor örült a dohánynak, mi meg annál inkább a zsendicének, hát a kirándulást többször is megismételtük.

Vásári nap Besztercebányán
(http://egykor.hu/index.php/besztercebanya/besztercebanya-foter/2175)

Megszerettem a gimnáziumot. Most már a nagy diákok közé tartozom. Itt már "urak" a diákok – nem a tegezés, hanem a magázás járja. Tanáraink nagyon kedvesek voltak. Bensőséges, szeretetteljes viszony volt közöttünk és a meghitt tegezés is tovább járta, aminek igazán szívből örültünk."

Ezeket a sorokat a kezdetekről így vetette papírra első plébánosunk.

Folyt. köv.

SZM

SZENTMISÉK RENDJE

Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia	
Vasárnap	**7:00, 9:00, 10:30, 18:00**
Hétfő	7:30
Kedd	7:30, 18:00
Szerda	18:00
Csütörtök	7:30, 18:00
Péntek	7:30, 20:00
Szombat	7:30, 18:00 (előesti)

Szent Lőrinc Kápolna	
Szerda	7:30

Szent József Kápolna	
Szombat	16:30 (előesti)

Wolfgang Amadeus Mozart: Requiem

Előadás: 2024. november 9., 16 óra

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu
számlaszám: OTP Bank 11718000-20010063

Idén is indítunk **óvodás hittant** a plébánián, amennyiben a szükséges létszám összejön. Hétfőnként 16.30-tól kezdődne.

Guadalupe nővér szeretettel várja a **Jézus Szíve Klubba** a 3-6-dikos diákokat. Első foglalkozás október 10-én 16.45-18.00-ig, a nővérek házában.

Ifi hittanok: gimiseknek csütörtökönként 18.45-től, az **egyetemista korosztálynak** vasárnaponként 19.30-tól lesznek a Közösségi Házban.

A **Bibliaóra** továbbra is péntekenként 19.00-tól lesz a Közösségi Házban.

A **Szent Mónika Kör** minden hónap második szerdáján, az esti szentmise után tartja imaalkalmát a templomban.

A **Nyugdíjas klub** minden hónap harmadik szerdáján 16.00-tól lesz a Közösségi Házban.

Hit és Fény hittant indítunk olyan felnőttek számára, akik értelmükben gyermekek maradtak. Október 6-án vasárnap du. fél 5-kor kezdünk a plébánián, minden hónap első vasárnapján lesz, és az esti misével fejezzük be az alkalmat.

Katekumenátus indul felnőttek részére, akik még nem részesültek a keresztség, az elsőáldozás vagy a bérmálás szentségében, vagy szeretnék hitüket megújítani. Az alkalmak szerdánként lesznek 18.45-től 20.30-ig, első alkalom: október 2.

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:
Szerkesztő: Ledneczki Ági
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelés: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné, Nagyné Ficza Mariann
Következő lapzárta: 2024. november 1.